

at De ligner?» spurgte hun, — men den unge Pige, hvis ene Haand hun omfattede i sit Skød, blev brændende rød og vilde holde hende for Munden med den anden.

»Kære, hvorfor maa jeg ikke sige det? Jeg synes, det lød saa morsomt. — Frøken Blomberg finder, at De ligner en Nabob. Og hun har virkelig Ret. Der er noget eksotisk over Dem idag.«

»En Nabob!« gentog Per og saa ned ad sin lysegule, fløjlsagtige Dragt, der ligeledes stammede fra Italien, og som han den Dag bar for første Gang paa Grund af den stærke Solvarme. »Det smigrer mig naturligvis. Kun mangler jeg desværre de dertil hørende Millioner.«

»Men dem faar De jo,« bemærkede Hofjægmesterinden ligesom lidt fortrydeligt.

Ordene faldt hende ud af Munden halvt mod hendes Vilje. Det var overhovedet første Gang, hun havde hentydet til Jakobes Formuesforhold, og da hun straks fortrød det, gav hun sig hurtigt til at tale om andre Ting og opfordrede ham elskværdigt til at tage Plads hos dem, — der laa netop en sammenslaet Feltstol i Græsset ved Siden af dem.

For Per havde den lille Bemærkning været god at faa Forstand af, — og han blev forstemt. De havde altsaa siddet og talt om hans Forlovelse, og naturligvis var da ogsaa hans Svigerfaders Penge bleven bragt paa Bane. De to Ting var nu engang uadskilleligt sammengroet i Folks Bevidst-